



WIELKI POST

Czas Wielkiego Postu jest odczuwalny w atmosferze życia Kościoła w Polsce. Bez wątpienia religia chrześcijańska jest religią radości i krzyża, nadziei i cierpienia, optymizmu i powagi; nie da się zrozumieć sensu naszej wiary bez umartwienia i pokuty. Z tego powodu czas Wielkiego Postu to dobra okazja, by znowu powrócić do Boga, by nasze myślenie było bardziej po Bożemu, ponieważ greckie słowo „metanoia” – nawrócenie – oznacza z punktu widzenia etymologicznego – zmianę sposobu myślenia.

Jednym ze środków formacyjnych i ascetycznych, które Kościół proponuje zawsze, ale szczególnie w tym czasie liturgicznym, to rekolekcje. Rekolekcje (recolligere – zbierać na nowo) – to kilkudniowy okres poświęcony odnowie duchowej poprzez modlitwę, konferencje oraz spowiedź, by znowu zbierać – w głowie i w sercu – bogactwo chrześcijańskiej wiary.

Rekolekcje mogą być otwarte lub zamknięte. Pierwsze to typowe rekolekcje parafialne w Kościele, które trwają zwykle cztery dni, wliczając niedzielę. Rozpoczynają się niedzielną Mszą ze specjalnym rekolekcyjnym kazaniem głoszonym przez przyjezdnego księdza. Pod koniec rekolekcji zazwyczaj jest okazja do spowiedzi.

Rekolekcje zamknięte, czyli wyjazdowe, i trochę dłuższe, odbywają się zwykle w ośrodkach rekolekcyjnych. W zależności od duchowości, mogą zakładać częściowe lub całkowite milczenie przez cały okres ich trwania.

Mogą być organizowane dla ludzi w pewnym przedziale wiekowym, np. tylko dla młodzieży lub tylko dla dorosłych. Ich plan obejmuje codzienną Mszę, nauki księdza oraz czas na osobistą modlitwę i spowiedź. Takie rekolekcje trwają zwykle od trzech do siedmiu dni.

Rekolekcje wykorzystują możliwość, którą dają środki masowego przekazu: rekolekcje radiowe, internetowe, na facebooku. Natomiast obecność fizyczna w świątyni pokazuje, że uczestniczy się z poświęceniem, z większym wysiłkiem. Niektóre rekolekcje mają swój własny charyzmat, zakonne – jak rekolekcje ignacjańskie, dominikańskie czy franciszkańskie; świeckie – jak dla ludzi pracy czy rekolekcje dla małżeństw. Siłę polskich rekolekcji można stwierdzić, widząc, ile książek wydało się pod tytułem „Rekolekcje z ...”.

Niektórzy również korzystają z rekolekcji zamkniętych, by skorzystać ze szczególnej diety, dla zdrowia duszy i ciała.

Może ktoś zadaje sobie pytanie, dlaczego warto uczestniczyć w rekolekcjach wielkopostnych? Podaję kilka powodów, świadom, że uczestnictwo w rekolekcjach jest aktem wolnym, wyrażającym chęć zbliżania się do Chrystusa i słuchania głosu Ducha Świętego.

1. Nawrócenie wymaga konkretnego działania. Kościół zachęcając do pokuty i nawrócenia mówi, że na pierwszym miejscu powinna być modlitwa. Rekolekcje to czas milczenia i modlitwy, czas słuchania Słowa Bożego, uczestniczenie we Mszy świętej i przygotowywanie się do dobrej spowiedzi. Uczestniczenie w rekolekcjach to wyraz naszej dobrej chęci sko-



rzystania z łask Bożych. Warto być na rekolekcjach, ponieważ tam jest łaska Boga dla nas.

2. Kiedy ktoś coś daje, podstawowym znakiem dobrego wychowania jest przyjęcie prezentu z wdzięcznością. Trzeba być hojnym w dawaniu, a pokornym i wdzięcznym przy przyjmowaniu. Kościół przygotowuje rekolekcje dla wiernych. Naprawdę to jest niemały wysiłek z strony duszpasterzy, aby rekolekcje były udane, by była możliwość wyświadczenia się. Wierni okazują swoją wdzięczność, biorąc udział w tym, co parafia dla nich organizuje.

3. Duchowieństwo w Polsce, mówiąc ogólnie, przepowiada Słowo Boże na poziomie. Zawsze mogą być wyjątki, ale kapłani bardzo ładnie posługują się polską mową, a przekazywana treść trzyma się nauki Kościoła i zawsze coś daje słuchającym. Uważam, że niedzielne homilie z Kościoła Świętego Krzyża przy Krakowskim Przedmieściu w Warszawie, które można słuchać w każdą niedzielę około godziny 9.15 są wzorem polskiej homiletyki. Tak, warto słuchać mądrej nauki od wybranych kaznodziei na rekolekcjach.

4. Rekolekcje to czas osobistej refleksji nad sensem życia i świata. Podczas nich zawsze można odnowić ducha, zdobywa się zdolność słuchania, wzywa się Pana, odkrywa się „coś” nie tak w naszym życiu, prosi się o przebaczenie Boga, czyni się postanowienie poprawy. Życie chrześcijanina nie jest nigdy doskonałe, święte, ale ciągle powinno dążyć do doskonałości, do świętości. Jedyny poważny błąd w życiu duchowym to zatrzymać się, nie rozpoczynać od nowa. W rekolekcjach uczymy się rozpoczynać jeszcze raz, uczymy się, jak być lepszym człowiekiem, lepszym uczniem naszego Mistrza.

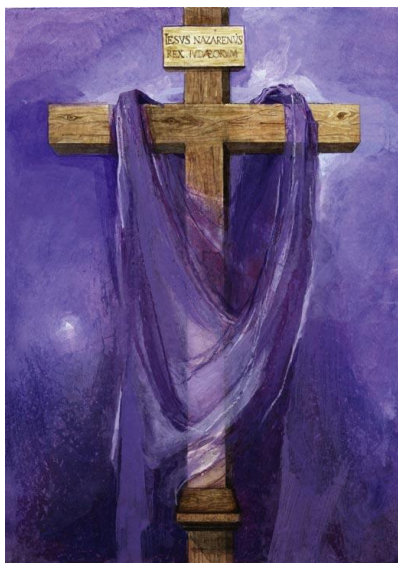
5. Rekolekcje w Wielkim Poście to czas rozważania o krzyżu Jezusa Chrystusa, gdzie wisi zbawienie świata. Droga krzyżowa, gorzkie żale, pieśni pokutne, to wszystko przygotowuje do uczestniczenia w tajemnicy paschal-

nej, w zmartwychwstaniu Pana, w radości nowego życia. Po zimie – po śmierci, przychodzi wiosna – radość życia. Warto być na rekolekcjach, by cieszyć się życiem.

6. Na rekolekcjach uczymy się milczenia, słuchania Boga i innych. Papież senior Benedykt XVI, tak mówił o znaczeniu rekolekcji w naszych czasach: „W naszej epoce coraz silniejszy jest wpływ sekularyzmu, a z drugiej strony powszechnie odczuwa się potrzebę spotkania z Bogiem. Oby więc nie zabrakło dziś możliwości dawania miejsca intensywnemu słuchaniu Słowa w ciszy i modlitwie. Bardzo odpowiednimi miejscami dla takiego doświadczenia duchowego są zwłaszcza domy rekolekcyjne. W tym celu trzeba je wspierać materialnie i zapewniać im odpowiedni personel”.

7. Ostatnie słowa Benedykta są kolejnym powodem – jest ich wiele – by chodzić na rekolekcje: wspieramy materialnie domy rekolekcyjne, angażujemy się jeszcze bardziej w parafię i życie Kościoła.

Źródło: Episkopat.
opracowała Agnieszka Gajek



Rekolekcje wielkopostne w parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu odbędą się w dniach:

20 - 22 marca (poniedziałek-środa) rekolekcje dla szkół podstawowych i gimnazjum.

27-29 marca (poniedziałek-środa) rekolekcje dla szkół średnich.

6-8 kwietnia (czwartek-sobota) rekolekcje dla dorosłych.

ŚRODA POPIELCOWA



KULT ŚWIĘTEGO JÓZEFA I JEGO WARTOŚCI DUCHOWE

Kult Świętych w Kościele wyraża się w oddawaniu czci, naśladowaniu ich wiary i miłości oraz przyzywaniu ich pomocy i wstawiennictwu. W oddawaniu czci nie można jednak zatrzymać się na osobie świętego, lecz trzeba w nim i w jego życiu widzieć jedynego dawcę świętości - Boga.

W kalendarzu rzymskim na 19 marca zostało włączone do rytu liturgicznego zdwojonego pierwszej klasy wspomnienie o św. Józefie, którego Piusa XI 8 grudnia 1870 roku ogłosił Patronem Kościoła Powszechnego.

Zainteresowanie osobą św. Józefa wzrastało z upływem czasu. Przez wieki refleksja oparta na Piśmie Świętym ojców Kościoła np.: św. Jana Chryzostoma dotyczyła zasadniczo dziewiczego małżeństwa Józefa z Maryją oraz jego przybranego ojcostwa w relacji do Jezusa.

Biblia przedstawia postać Józefa w następujących perykopalach.

(...) Kapłan Symeon zgromadził w świątyni wszystkich młodych mężczyzn z domu Dawida, aby spośród nich wybrać małżonka dla Maryi. Rozdał suche patyki, modląc się o Boży znak i wtedy piękne białe lilie, symbol czystości, wyrosły z gałązki Józefa. Nad jego głową zaś pojawił się biały gołąb. Oba niezwykle wydarzenia były dowodem na to, że Józefa na opiekuna Maryi wybrał Bóg. Zaślubiny i małżeństwo z Maryją wymagały od Józefa wysokiego poziomu cnót, a szczególnie miłości.

(...) Kiedy Maryja, Matka Jego [przyp. Jezusa Chrystusa], była dana za żonę Józefowi, nim jeszcze zamieszkali razem, poczuła, że stanie się matką za sprawą Ducha Świętego. [Wtedy] Józef, mąż jej, ponieważ by człowiekiem prawnym i nie chciał jej znieślić publicznie, postanowił oddalić ją od siebie po kryjomu. Lecz kiedy uczynił to postanowienie, ukazał mu się we śnie anioł Pański i powiedział: Józefie, synu Dawida, nie bój się przyjąć do siebie Maryi, małżonki twojej; to bowiem, co się w niej poczęło, pochodzi od Ducha Świętego. Właśnie ona porodzi Syna, któremu nadasz imię Jezus; (...) Obudziwszy się Józef uczynił tak, jak mu nakazał anioł Pański. (Mt 1,18-24)



Po odejściu ich [przyp. Mędrców] anioł Pański ukazał się we śnie Józefowi i powiedział: Wstań, weź Dziecię i Jego matkę i uciekaj do Egiptu. Wstał zatem Józef, wziął jeszcze w nocy Dziecię i matkę Jego i udał się do Egiptu. (Mt 2, 13-14)

A kiedy Herod zakończył swe życie, anioł Pański ukazał się Józefowi we śnie jeszcze w Egipcie i powiedział: Wstań, weź Dziecię i matkę Jego i wróć do ziemi izraelskiej. (...) Wstał wtedy, wziął Dziecię i matkę Jego i przybył do ziemi izraelskiej. (...) Na polecenie otrzymane we śnie udał się do Galilei. Przybywszy tam, osiadł w mieście zwanym Nazaret. (Mt 2,19-23)

W owym czasie wyszedł dekret od cesarza Augusta, aby spisano mieszkańców całego państwa. (...) Szli tedy wszyscy, każdy do swego miasta, aby się zapisać.

Wyruszył też i Józef z Galilei, z miasta Nazaret, do Judei, do Betlejem, miasta Dawidowego - był bowiem z domu i z pokolenia Dawida - żeby się zapisać razem z Maryją, zaślubioną mu i brzemienną. a kiedy się tam znajdowali, nadszedł dla niej czas rodzenia. (Łk 2,1-6)

A ojciec jego i matka dziwili się wszystkiemu, co o nim mówiono. Symeon zaś błogosławił im. (Łk 2,33-34)

A rodzice Jego chodzili co roku do Jerozolimy na święto Paschy. Gdy [Jezus] miał lat dwanaście, również udali się tam, zgodnie ze zwyczajem świątecznym. Po upływie uroczystości, gdy oni znajdowali się w drodze powrotnej, Jezus - jeszcze dziecko - został w Jerozolimie, o czym nie wiedzieli Jego rodzice. Sądząc, że jest On

wśród pielgrzymujących, uszli dzień drogi, szukając Go wśród krewnych i znajomych. Nie znalazłszy Go jednak, wrócili do Jerozolimy, poszukując Go. I oto po trzech dniach znaleźli Go w świątyni: siedział pośrodku między nauczycielami, słuchał ich i zadawał pytania. A wszyscy ci, którzy Go słuchali, byli pełni podziwu dla Jego rozsądku i dla samych odpowiedzi. I zobaczywszy Go, zdziwili się. A Matka powiedziała do Niego: Synu, cóżeś nam uczynił? Oto Ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie. (Łk 2,41-48)

W oparciu o Pismo Święte wskazywano na Józefa jako na Obłubieńca Maryi, opiekuna, żywiciela i wychowawcę Jezusa oraz na



uczestnika misterium Wcielenia. Kryło się w tym uznanie wielkości i świętości Józefa, stanowiące fundament religijnego kultu. W komentarzu do Ewangelii św. Mateusza, wspomniany wcześniej św. Jan Chryzostom akcentuje, że św. Józef to "mąż sprawiedliwy" był "ozdobiony wszelkimi cnotami", bowiem "sprawiedliwość to wszelka cnota". Również Jan Chryzostom podziwia postawę uległości i posłuszeństwa św. Józefa i jego zawierzenie Bogu. A św. Piotr Chryzolog pozostawił przemyślenia mówiące, że „nie istnieje pobożność bez sprawiedliwości, ani sprawiedliwość bez pobożności” zauważa, że św. Józef "jest prawy, bo jest pobożny, jest pobożny, bo jest prawy. Kiedy więc myślał pobożnie, nie był okrutny. Gdy sprawę spokojnie rozpatrywał, działał rozsądnie. Odkładając zemstę unikał przewinienia. Gdy cofnął się przed obwinieniem, sam unikał potępienia". Za niezwykle ważną dla duchowości chrześcijańskiej postać św. Józefa uznała reformatorka Karmelu św. Teresa od Jezusa (+1582). W Księdze życia pisze ona: "Obrałam sobie za orędownika i patrona chwalebego świętego Józefa, usilnie jemu się polecając. I poznałam



jasno, że jak w tej potrzebie, tak i w innych pilniejszych jeszcze, w których chodziło o cześć moją i o zatracenie duszy, Ojciec ten mój i Patron wybawił mnie i więcej mi dobrego uczynił niż sama prosić umiałam".

Pogłębione życie duchowe oparte na kontemplacji i słuchaniu słowa Bożego oraz zdolność łączenia medytacji z pracą sprawiły, że osobą św. Józefa zaczęły interesować się również środowiska monastyczne. Zaczęły powstawać pierwsze dzieła teologiczne dotyczące św. Józefa oraz modlitwy kierowane do niego.

Kult św. Józefa szerzył się także przez ogłaszanie patronatu jego nad całymi krajami

(Meksyk – 1555 rok, Filipiny – 1565 rok, Kanada – 1624 rok, Peru i Czechy – 1655, Austria – 1675, Hiszpania i Belgia – 1679 oraz Portugalia – 1744) i miastami.

Na początku XX wieku w Montrealu powstało największe na świecie sanktuarium św. Józefa.

Jeszcze większe zrozumienie dla roli św. Józefa w historii zbawieni i w kulcie Kościoła miał papież Leon XIII. w 1889 r. Wydał encyklikę Quamquam pluries o św. Józefie.

Jan Paweł II w adhortacji apostoelskiej Redemptoris Custos pisze, że św. Józef został wezwany przez Boga w tym celu, by "służył bezpośrednio osobie i misji Jezusa poprzez sprawowanie swego ojcostwa: właśnie w ten sposób Józef współuczestniczy w pełni czasów w wielkiej tajemnicy odkupienia i jest prawdziwie sługą zbawienia". "Mężczyzna winien być nie tylko spłecznikiem, organizatorem, głosicielem i obrońcą idei, ale także wśród tego wszystkiego ojcem i opiekunem. Inaczej nie urzeczywistni całej moralnej pełni swej męskiej indywidualności".

W Polsce znajduje się Sanktuarium Święte-

go Józefa w Kaliszu. Jest opiekunem rodzin chrześcijańskich, małżonków, ojców i sierot. Jest patronem ludzi pracy i rozlicznych spraw polecanych Jego opiece. Przywołuje napis z licznych obrazów w tym sanktuarium „Idźcie do Józefa” gdyż jest patronem na trudne czasy, które są obecnie.

Źródło: „Kult Świętego Józefa i jego wartości duchowe” ks. dr prof. hab. Jerzy Misiurek

Bogdan Pietrzak

JAK BYĆ BARDZIEJ MIŁOSIERNYM?

3 kwietnia - Święto Miłosierdzia; 3-10 kwietnia - Tydzień Miłosierdzia

Święto Miłosierdzia Bożego jest obchodzone w pierwszą niedzielę po Wielkanocy, nazywaną Niedzielą Miłosierdzia Bożego. We wszystkich diecezjach w Polsce zostało wprowadzone w 1995 roku przez Ojca Świętego Jana Pawła II. W dniu kanonizacji siostry Faustyny 30

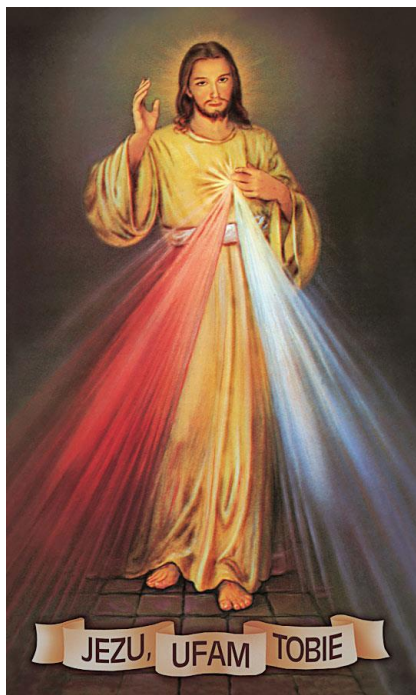
kwietnia 2000 r., papież ogłosił to święto dla całego Kościoła.

Ustanowienie święta było odpowiedzią na słowa Jezusa, przekazane siostrze Faustynie: „Pragnę, ażeby pierwsza niedziela po Wielkanocy była świętem Miłosierdzia (Dz. 299). Pragnę, aby święto Miłosierdzia było

ucieczką i schronieniem dla wszystkich dusz, a szczególnie dla biednych grzeszników. W dniu tym otwarte są wnętrza Miłosierdzia mego, wylewam całe morze łask na dusze, które się zbliżą do źródła miłosierdzia mego. Która dusza przystąpi do spowiedzi i Komunii Świętej, dostąpi zupełnego odpuszczenia win i kar. W dniu tym otwarte są wszystkie upusty Boże, przez które płyną łaski” (Dz.699).

„Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią” (Mt 5, 7).

Święto Miłosierdzia Bożego powinniśmy przeżywać z czystym sercem i całkowitym zaufaniem Bogu, okazując miłosierdzie wobec naszych bliskich. Aby skorzystać z wielkich darów i obietnic Jezusa, należy wypełniać na co dzień uczynki miłosierdzia. Wrażliwe serce potrafi dostrzec potrzebujących i samotnych, chorych, cierpiących, bezdomnych, przesładowanych, bezrobotnych, nieszczęśliwych. Powinniśmy włączyć się do pomocy przez modlitwę i konkretne działanie. Możemy wesprzeć organizacje charytatywne (np. Caritas), zbierające fundusze dla potrzebujących, a w miarę możliwości angażować się w działalność wolontaryjną. Szczególną wagę mają uczynki miłosierdzia co do duszy. Czasem do upominania bliskiej osoby trzeba odwagi, a z pewnością zawsze wielkiej miłości i zatroskania o jej wieczne zbawienie. Delikatnie i z miłością należy odnosić się do osób w trudnych sytuacjach moralnych, umiejętnie udzielać im rad, zgodnych z Dekalogiem, a nie kierując się pojęciem fałszywej wolności, prowadzącej do zanegowania wszelkich norm moralnych.



Współczesny świat jest pełen ludzi smutnych, zagubionych, skrzywdzonych, poniżonych, doświadczających pustki w sobie i wokół siebie. Zdarzają się traumatyczne przeżycia, prowadzące do depresji i samobójstw. Powinniśmy być wyczuleni na te zjawiska. Dzięki empatii i wyobraźni możemy dostrzec wokół siebie tych, którzy potrzebują pomocy terapeuty. Niejednokrotnie jednak ktoś daremnie czeka na zainteresowanie, rozmowę, odwiedzinę, telefon. Czasem wystarczy drobny, bezinteresowny gest życzliwości. Doznając krzywd i różnego rodzaju urazów, pamiętajmy, że siła potrzebna do przebaczenia wypływa z nieskończonego Miłosierdzia Bożego. Warunkiem otrzymania przebaczenia Boga jest nasze przebaczenie bliskim. Codziennie mówimy przecież w Modlitwie Pańskiej: „Odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom”. Przejawem miłosierdzia jest modlitwa za żywych i zmarłych. Czasem jest to jedyna możliwa forma pomocy. Czcząc Boga w tajemnicy Jego miłosierdzia, powinniśmy wyzbyc się egoizmu i obojętności wobec bliźnich.

Ksiądz prymas Stefan Wyszyński w Liście pasterskim na Wielki Post 1967 roku napisał: „Serce człowieka – istoty rozumnej i wolnej – jest pierwszym schronieniem Bożej miłości na ziemi i pierwszą szkołą miłości”. Ksiądz kardynał był inicjatorem programu Społecznej Krucjaty Miłości, dającego konkretne, wciąż aktualne wskazówki na różnych płaszczyznach życia. Warto je sobie przypomnieć.

Elżbieta Hildt

WIECZORY DLA ZAKOCHANYCH

W parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu trwa kurs przedmałżeński **"Wieczory dla Zakochanych"**. **Warsztaty dla zakochanych** – to spotkanie dwojga zakochanych, dziewczyny i chłopaka, inspirowane wprowadzeniami małżeństw i kapłana. Kurs rozpoczął się 19 lutego i trwać będzie do 9 kwietnia (8 sesji). Spotkania odbywają się w domu Duszpasterskim o godz. 19.00. W spotkaniach uczestniczy 19 par z Dekanatu Zgierskiego.



Na warsztatach możesz lepiej poznać siebie i osobę z którą chcesz budować więzi oparte na miłości, szacunku i dialogu na przyszłość. Pomagają w tym animatorzy z Łódzkiego Ośrodka Spotkań Mażeńskich. Atrakcyjna metoda, miła atmosfera sprzyjają podjęciu **dialogu** w duchu miłości, otwartości, wzajemnego zrozumienia

Warsztaty prowadzą małżeństwa i kapłan będący animatorami Stowarzyszenia. Jolanta i Adam Krześlakowie, Anna i Jerzy Błaszczakowie z Łódzkiego Ośrodka Spotkań Mażeńskich oraz ks. Krzysztof Basztabin.

Program Spotkań Mażeńskich opiera się na idei ruchu Marriage Encounter. Charyzmatem Spotkań Mażeńskich jest dialog, w której staramy się bardziej słuchać niż mówić, rozumieć drugą osobę niż ją oceniać, bardziej dzielić się sobą niż dyskutować, a nade wszystko przebaczać i prosić o przebaczenie.

Spotkanie pary odbywa się na płaszczyźnie spraw ważnych dla przyszłego małżeństwa: pełniejsze wzajem-

ne poznanie osobowości, ustalenie wspólnej hierarchii ważności, odejście z domu rodzinnego i utworzenie au-

tonomicznej rodziny, jak radzić sobie z konfliktami, by nie dopuścić do kryzysu, miejsce Boga w naszym życiu, podstawy nauki Kościoła dotyczące małżeństwa i rodziny, treść, znaczenie i owoce sakramentu małżeństwa. Program „Wieczorów dla Zakochanych” sprzyja uważnemu przyjrzeniu się swoim motywom zawarcia małżeństwa oraz weryfikacji decyzji o jego zawarciu. Przeznaczone są zarówno dla narzeczonych w ramach



katechezy przedmałżeńskiej jak i dla par „chodzących ze sobą”, które jeszcze nie podjęły decyzji o małżeństwie; Warsztaty kończą się uzyskaniem świadectwa o ukończeniu kursu przedmałżeńskiego, honorowanego w całej Polsce.

Marianna Strugińska-Felczyńska

ROK 2017 ROKIEM REFORMACJI

Światowa Federacja Luterńska organizacja zrzeszająca większość Kościołów Luteranskich w świecie, zaprosiła Papieża Franciszka na uroczyste nabożeństwo celebrowane w Ewangelickiej Katedrze Kościoła Szwecji w Lund, aby w dniu 31 października 2016 roku rozpocząć katolicko-luteranskie obchody 500-lecia Reformacji. Papież Franciszek przyjął zaproszenie i w poniedziałek (31.10.2016 r.) udał się z dwudniową wizytą do Szwecji. W luteranckiej katedrze, gdzie odbyło się ekumeniczne nabożeństwo Słowa Bożego Papieża powitali arcybiskup prymas luteranckiego Kościoła Szwecji Antje Jackelen i katolicki ordynariusz diecezji sztokholmskiej bp Anders Arborelius OCD.

Przemawiali przewodniczący Światowej Federacji Luteranckiej bp Munib Younan i przewodniczący Papieskiej Rady ds. Popierania Jedności Chrześcijan kard. Kurt Koch. Homilie po hiszpańsku wygłosili sekretarz generalny ŚFL ks. Martin Junge i Papież Franciszek. Podczas nabożeństwa – na którym byli obecni m.in. król Karol XVI Gustaw, królowa Sylwia, premier Szwecji Löfven – zgromadzeni przekazali sobie „znak przebaczenia i pokoju” oraz odmówili wyznanie wiary. Na zakończenie

Papież i przewodniczący ŚFL podpisali wspólną deklarację.

Ta deklaracja rozpoczynająca się od słów wyjętych z Ewangelii św. Jana : „Trwajcie we mnie, a Ja w was. Jak latorośl sama z siebie nie może wydawać owocu, jeśli nie trwa w krzewie winnym, tak i wy, jeśli we mnie trwać nie będziecie”(J,15,4), wyraża wdzięczność Bogu za pięćdziesiąt lat trwałego i owocnego dialogu ekumenicznego między katolikami a luteranami. Dialog ten pomógł przezwyciężyć wiele różnic i pogłębił wzajemne zrozumienie i zaufanie. Jednocześnie dokonano się zbliżenie poprzez wspólną służbę bliźnim przeżywającym cierpienie i prześladowanie. Sygnatariusze piszą: „Przez dialog i wspólne świadectwo nie jesteśmy już sobie obcy. Przeciwnie, nauczyliśmy się, że to co nas łączy, jest większe niż to, co nas dzieli”.

W kilku zdaniach deklaracja reflektuje przeszłość, w myśl Raportu Luterancko-Rzymskokatolickiej Komisji Dialogu ds. Jedności, który ukazał się pod tytułem: *Od konfliktu do komunii, luterancko-katolickie wspólne upamiętnienie Reformacji w 2017 roku.*

„Choć jesteśmy głęboko wdzięczni za duchowe i teologiczne dary otrzymane za pośrednictwem Refor-

macji, to wyznajemy także i ubolewamy przed Chrystusem, że luteranie i katolicy zranili widzialną jedność Kościoła. Różnicom teologicznym towarzyszyły uprzedzenia i konflikty, a religia była wykorzystywana instrumentalnie do celów politycznych. Nasza wspólna wiara w Jezusa Chrystusa i nasz chrzest wymagają od nas codziennego nawrócenia, dzięki któremu możemy odrzucić historyczne spory i konflikty, utrudniające posługę pojednania. Chociaż przeszłości nie można zmienić, to można przetworzyć to, co jest pamiętane i jak jest pamiętane. Modlimy się o uzdrowienie naszych ran i naszej pamięci, zaciemniających nasze wzajemne postrzeganie siebie. Bezwzględnie odrzucamy wszelką nienawiść i przemoc, minioną i obecną, zwłaszcza szerszą w imię religii. Słyszemy dziś Boży nakaz, by odłożyć na bok wszelkie konflikty. Uznajemy, że jesteśmy wyzwoleni przez łaskę, aby dążyć do komunii, do której wzywa nas Bóg”.

W kolejnym akapicie deklaracja omawia katolickie i ewangelickie zaangażowanie na rzecz wspólnego świadectwa o Chrystusie. Czytamy w niej: „Wznosząc się ponad te wydarzenia w historii, które są dla nas ciężarem, przyrzekamy, że wspólnie będziemy świadkami miłosiernej łaski Boga, która stała się widzialna w Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym. Świadomi, że sposób w jaki odnosimy się do siebie nawzajem, kształtuje nasze świadectwo o Ewangelii, zobowiązujemy się do dalszego wzrastania w komunii, zakorzenionej w chrzcie, dążąc do usunięcia pozostających jeszcze przeszkód, które utrudniają nam osiągnięcie pełnej jedności. Chrystus pragnie, abyśmy stanowili jedno, aby świat uwierzył (J 17,23). ... Modlimy się do Boga, aby katolicy i luteranie potrafili być razem świadkami Ewangelii Jezusa Chrystusa, wzywając ludzkość do słuchania i przyjmowania dobrej nowiny o odkupieńczym działaniu Boga. Modlimy się do Boga o natchnienie, zachętę i siłę, abyśmy mogli razem pełnić posługę, umacniać ludzką godność i prawa, zwłaszcza ubogich, pracować na rzecz sprawiedliwości i odrzucenia wszelkich form przemocy. Bóg wzywa nas, abyśmy byli blisko wszystkich, którzy pragną godności,

sprawiedliwości, pokoju i pojednania. Dzisiaj domagamy się w szczególności położenia kresu przemocy i ekstremizmowi, które atakują wiele krajów i wspólnot oraz niezliczonych siostry i braci w Chrystusie. Wzywamy luteranów i katolików, by pracowali razem, przyjmując przybysza, przychodząc z pomocą tym, którzy są zmuszeni do z powodu wojny i prześladowań oraz broniąc praw uchodźców i osób ubiegających się o azyl. Bardziej niż kiedykolwiek zdajemy sobie sprawę z tego, że nasza wspólna służba w tym świecie musi obejmować stworzenie Boga, które cierpi na skutek eksploatacji i nienasyconej chciwości. Uznajemy prawo przyszłych pokoleń do cieszenia się Bożym światem z całym jego potencjałem i pięknem. Modlimy się o przemianę serc i umysłów, która zrodzi pełną miłości i odpowiedzialności troskę o stworzenie”.

Sygnatariusze wyrażają radość i wdzięczność za obecność i modlitwę przedstawicielom reprezentującym różne światowe wspólnoty chrześcijańskie prosząc ich „aby razem z nami szli, by wspierali nas w przestrzeganiu modlitewnych postanowień”. Deklaracja kończy się apelem do katolików i luteranów na całym świecie by byli śmiali i kreatywni, radośni i pełni nadziei i by z zaangażowaniem szli dalej drogą na którą wkroczyli. Piszą: „Bardziej niż przeszłe konflikty, Boży dar jedności między nami powinien kierować współpracą i pogłębiać naszą solidarność. Zbliżając się do Chrystusa w wierze, modląc się razem, słuchając siebie nawzajem, żyjąc miłością Chrystusa w naszych relacjach, my, katolicy i luteranie, otwieramy się na moc Trójjedynego Boga. Zakorzenieni w Chrystusie i dając o Nim świadectwo, ponawiamy nasze postanowienie, by być wiernymi głosicielami bezgranicznej miłości Boga do całej ludzkości”.

W Polsce planowane są wydarzenia diecezjalne i ogólnokościelne o których można dowiedzieć się na stronie internetowej www.luteranie.pl oraz <http://luter2017.pl>. W Zgierzu planowany jest koncert w kościele Opatrzności Bożej, Parafii Ewangelicko-Augsburskiej 4 listopada 2017 roku.

ks. Marcin Undas.



Róża Lutra

ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITWY

W Parafii Matki Boskiej Dobrej Rady odbyło się Nabożeństwo Ekumeniczne z okazji Światowego Dnia Modlitwy. Światowy Dzień Modlitwy przygotował Komitet

SDM na Filipinach. Hasło przewodnie: „Czy jestem wobec ciebie niesprawiedliwy?”

Czym jest Światowy Dzień Modlitwy?

Światowy Dzień Modlitwy (zwany dawniej Światowym Dniem Modlitwy Kobiet) skupia wokół siebie chrześcijanki różnych wyznań. Jest to ruch ekumeniczny o ponad 120-letniej tradycji.

Wspólną modlitwę kobiet w intencji biednych, bezrobotnych, pokrzywdzonych na skutek wojny domowej w Ameryce Północnej i napływu biednych emigrantów z

Europy i Azji, zainicjowała w 1887 r. Mary Ellen James z Kościoła Prezbiteriańskiego. Następnie w roku 1890 dwie członkinie Kościoła Baptystów – Helen Barret Montgomery i Lucy Peabody – wezwały do obchodzenia Dnia Modlitwy w intencji misji zagranicznych.



W 1919 r. oba te co roku odbywające się dni modlitwy kobiet zostały połączone i w pierwszy piątek okresu pasyjnego (Wielkiego Postu), odbyło się po raz pierwszy wspólne nabożeństwo. Po 1922 r. idea ta rozprzestrzeniła się na inne anglojęzyczne kraje.

W 1927 r. był już obchodzony jako Światowy Dzień Modlitwy Kobiet. Od tego czasu liturgia ŚDMK opracowywana jest kolejno przez chrześcijanki różnych krajów.

Od 1968 r. Światowy Dzień Modlitwy Kobiet obchodzony jest na całym

świecie w ponad 170 krajach w pierwszy piątek marca.

Od 9 marca 1962 r. regularnie co roku odbywają się w Polsce ekumeniczne nabożeństwa Światowego Dnia Modlitwy Kobiet i obejmują coraz szersze kręgi wyznawców różnych Kościołów w wielu miastach.

*Źródło Polska Rada Ekumeniczna
Zebrła Marianna Strugińska*

Z KSIĄG PARAFIALNYCH

Odeszli do wieczności

Justyna Polińska (ur.1972)
Tadeusz Grzelewski (ur.1948)
Janina Pietrzak (ur.1929)
Zenon Pietrasiak (ur.1927)

Mirosław Głowacki (ur.1962)
Sławomir Walus (ur.1959)
Pelagia Żujewska (ur.1951)

Módlmy się za zmarłych, aby przez Boże miłosierdzie weszli do chwaly życia wiecznego.

Sakrament małżeństwa zawarli

Magdalena Sałapa i Krzysztof Kacprzak

Życzymy Bożego błogosławieństwa Młodej Parze w zdrowiu i radości na długie, długie lata małżeńskiego życia.

Sakrament chrztu otrzymali

Helena Karolina Krysztofiak
Julian Grzegorz Sałamacha

Módlmy się za dzieci ochrzczone, aby Duch Św. napełnił je swoimi darami i prowadził przez życie drogą prawdy.

**Opracowała na podstawie Ksiąg Parafialnych:
Katarzyna Dąbrowska**

Kancelaria Parafialna czynna od poniedziałku do piątku w godz.; 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30; Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej – Curie 3

Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. dr Tomasz Cyliński.

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu **36 8783 0004 0015 6097 2000 0001**

Nr konta Świetlicy Środowiskowej: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 34 8783 0004 0015 8932 2000 0001

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii i Świetlicy Środowiskowej składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.

Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska-Felczyńska, Agnieszka Gajek, Elżbieta Hildt, Katarzyna Dąbrowska. Składanie gazetki: Agnieszka Gajek, Marianna Strugińska-Felczyńska.

Dystrybutor: Marek Cylke



Drukarnia, Wydawnictwo Muzyczne i Poligraficzne
ul. Wersalska 54, 91-212 Łódź, Poland
www.merakel.pl www.merakel.com.pl